

foranlediget til, thi jeg mener, at naar der fremsættes saa bestemte Bestyldninger, som jeg fremkom med, og som jeg har al Grund til at anse for fuldt paalidelige, fordi mine Hjemmelsmænd ere hæderlige og paalidelige Mænd, hvis Udsagns Rigtighed jeg ikke har Grund til at tvivle om, saa havde der været al mulig Grund for den højtærede Minister til at foretage en Undersøgelse i denne Sag angaaende Lodsinspektøren i Helsingør. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han ikke har foretaget en saadan Undersøgelse, og det vilde saa glæde mig meget, om den højtærede Minister vilde meddele, hvilket Resultat han er kommen til i denne Sag. — Jeg skal derefter gaa over til en anden Sag, som vedrører Landbohøjskolen. Rigsdagen har jo sidste Efteraar været ude at besøge Landbohøjskolen og jeg tror, at vi alle vare overordentlig glade ved at se denne smukke Bygning — det eneste, vi savnede, var vor højtærede Bært, som ikke deltog i denne Udflugt. Det er imidlertid ikke herom, jeg vil tale, men om den Forretning, som den højtærede Minister har gjort ved at bortselge et stort Areal af Landbohøjskolens Jord, et Areal paa over 9 Tønder Land, som jo maa henregnes til de bedst beliggende Byggegrunde paa Frederiksberg, idet det er højtliggende Byggegrunde, som ligge lige foran paa Frederiksberg og lige ved Hovedsærdselsvejen mellem Rjøbenhavn og Frederiksberg. Det er altsaa meget værdifulde Grunde, men desuagtet ere de solgte for en Pris, der maa kaldes overordentlig lav i Forhold til de Priser, som ellers betales derude. Prisen er i alt kun 2 Kr. 37 Ore pr. Kvadratalen. Der er adskillige Ting, man kan fremdrage ved dette Salg. For det første den Hjemmelighedsfuldhed, hvori det hele er foregaaet. Der er saa godt som ingen, der har anet, at denne Jord var til Salgs, og hvis der havde været nogen, der havde anet, at den var til Salgs, havde der sikkert indfundet sig flere Liebhabere dertil, end nu. Jeg synes nok, at naar et saadant Salg skulde foregaa, var den eneste Vej at gaa, at sætte denne Jord offentlig til Auktion, saa ere saa at sige Kortene lagte paa Bordet; saa kan enhver, der har Øyst til at byde, komme og byde paa det, og hvis man faar et Bud, man ikke synes om, kan man lade være at sælge. Navnlige vilde jeg, naar denne Jord absolut skulde gaa ud af Statens Eje, have fundet det rigtigt, om den var bleven tilbudt Frederiksbergs Kommune, som jo ikke har ret mange Grunde at raade over, og som sikkert meget gerne for en saa billig Pris vilde have erhvervet et saa stort

Areal, som der her er Tale om. Dette er jo imidlertid ikke slet. Derimod er Jorden bleven solgt til et lille Selskab af Rigmænd — jeg antager, at det maa være Rigmænd, thi det er et Aktieselskab, der kun tæller 20 Aktionærer, muligvis ikke en Gang saa mange, det højeste, der kan være Tale om, er 20 Aktionærer, og Aktierne ere paa 10,000 Kr. pr. Styk, saa man vil se, det er ikke Smaafolk, som ere interesserede i den Handel. Det er altsaa et lille Selskab af Rigmænd, hvormed den højtærede Minister har handlet, og der er ingen Tvivl om, at dette Selskab af Rigmænd har gjort en overmaade lukrativ Forretning. Det viser sig ogsaa, at de forstaa udmærket, hvilken Værdi disse Grunde have, thi efter at de have anlagt de nødvendige Beje, 3 parallelle Beje, som skulle gaa gennem Areallet, saa bliver der dog 80,000 Kvadratalen til Rest, som de kunne bortselge som Byggegrunde. De ere allerede begyndt at sælge dem, og det viser sig, at de kunne sælge dem til 13 Kr. pr. Kvadratalen kontant, og naar man saa ikke har givet mere, end jeg før har nævnt, kan enhver jo se, at det er en Forretning, hvorved man kan tjene store Penges, jeg tvivler da ikke om, at dette Selskab i Løbet af meget kort Tid vil tjene en 4—500,000 Kr. netto. Man ser i øvrigt, at den højtærede Minister ogsaa ellers har været overmaade kulant ved denne Handel. Den Mand, med hvem den højtærede Minister har handlet, nemlig Overretssjagfører Arzel Bang, der tillige er Direktør for det Aktieselskab, der har købt Jorden, staar jo altsaa som Køber, men desuagtet er der blevet indrømmet ham et Salær for at ordne Handelen om Købet af den Jord, han selv køber, idet han skal have af Statskassen et Salær af $\frac{1}{2}$ pCt. eller 1,500 Kr. for at ordne en Handel, hvori han selv er den ene Part. I øvrigt vil der ifølge Købekontrakten komme til at paahvile Statskassen Udgifter til Bejlanlæg, og aarlige Bejudgifter vil der følge med i Anledning af den Handel. Hele denne Forretning er jo foretagen fuldstændig paa egen Haand fra den højtærede Ministers Side. Hvis den højtærede Minister havde henvendt sig til Rigsdagen eller Finansudvalget, er jeg overbevist om, at han derfra stemmig vilde være bleven fraraadet at sælge denne Jord, eller i ethvert Tilfælde vilde Flertallet i Finansudvalget meget bestemt have fraraadet at sælge Jorden. Jeg mener, at der slet ingen Grund havde været til, at Staten skulde stille sig af med denne heldigt beliggende Grund, thi Staten har ikke ret mange Grunde her i Rjøbenhavns Nærhed, og det er meget ofte, at Staten i